

על כלבים / יואב אנטמן, פסיכולוג.

חמשה גברים מחפשים גאולה. אזוקים בכבלי פגיעותם. אטומים בקסדות גבריותם. הגבריות היא מקור כוחם אך היא גם קללתם. כל אחד מהם היה פעם גור כלבים רך וטוב, אלמלא נחטף ונכלא בכלוב בחושך סומם הורעב והוכה עד זוב אנושיותו וכך הפך ל'כלב כלב', 'גבר גבר'. כך הם נעים במרחב רדופים ורודפים. טומנים ראשיהם בדלי ומטיחים אותם בקיר. ממלאים פיהם מים, ג'וינטים, אלכוהול, פיצוחים, קללות. לא מוצאים מנוח לאיבריהם הזקורים ללא פורקן. ושעון הזמן מטפטף ואזל מעל ראשיהם והם נושאים דלייהם רצוא ושוב ועוד מעט יטביעו את עצמם, יביאו מבול על כולנו.

בחיבור ביניהם מנסה כל אחד לגאול את השני מגורלו הגברי הכובל. גילי וניסים מנסים להוריד לשחר את הקסדה, עבד מנסה לשחרר רביע מהאזיקים, לרכך את מאבקו ההרסני ביהודים, רביע להשקות את עבד בבירה ולחברו חזרה לגופניותו, רביע ושחר לפייס את ניסים עם אביו האלים ולאפשר לו להשתחרר מקורבניותו המזרחית. וכן הלאה וכן הלאה במעגלים אינסופיים של חמלה ואלמוות שתמיד נגמרים על הקרשים.

ואז במחווה ספונטנית של חמלה, מסיר שחר את קסדתו לברוא יש מאין, להציל את אחיו, את יתר הגיבורים, אולי את כולנו באמצעות המחזמר. מרגע חסד זה מאפשרים הגברים ליסודות נשיים לטפטף לתוך חומת גבריותם, לסדוק ולרכך אותה. קולות המים הנשיים המפעפעים ומתגברים בפס הקול, ניסיונות השירה המהוססים בגרונות צרדרדים מזייפפים, תנועות הריקוד הגמלוניות וסיפור האהבה הרומנטי טראגי של רומיאו ויוליה.

ומעל לכל, ההיריון, סמל האימהות הנשית ההולך ותופח ביניהם כהפנמה שלמה של הנשיות אל גוף הגבר. רק אם ייתנו לנשיות להתבסס בתוכם יוכלו לחיות כגברים שלמים ויוצרים, לפרוץ את החומות ולהביא אהבה ושלום.

ואולם, מרגע שמתחילה לצמוח התקווה מתחיל להיזרע גם הפחד מאכזבה מכישלון. הגברים לא יכולים להשתנות, לא מאמינים בכוחה של גבריותם להסתדר בלי אישה של ממש. הם מרגישים מרומים ומנוצלים וחוזרים לזעמם התלתי. ומה אם ניסים לא יתרכך ויתיר את רביע לאחר וידויו על כמיהתו האנושית ליחס מהיהודים? ומה אם תשוקתו של עבד תתעורר ולא יקבל את האישה שהמחזה מבטיח לו? ומה אם שחר לא יכיר וייקח אחריות על ההתעללות שהתעלל באחיו בילדותו? ברגע השיא של המחזה בשיר הסיום "פה נחיה ופה ניצור חיי חופש חיי דרור", הזעם והתסכול מתפרצים, הכלבים משתחררים ובמחול מוות בלתי נמנע המחזה עומד להסתיים בגוויות גברים מוטלות בשקיות קבורה שחורות. אלמלא ירידת המים.